

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/17/2014
Identifikačné číslo spisu:	3110219573
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3110219573.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ing. Q. H., nar. XX. Q. XXXX, K., zastúpený ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA SLIVKA & LEČKOVÁ, s. r. o., Turčianska 16, Bratislava, IČO: 35 913 754, proti žalovanému: EVPÚ, a. s., Trenčianska 19, Nová Dubnica, IČO: 31 562 507, zastúpený Patakyová, Bartová, Kováčsová, s. r. o., J. M. Hurbana 2, Nové Zámky, IČO: 36 855 197, o určenie neplatnosti uznesení valných zhromaždení, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 38 Cb 173/2010, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 23. októbra 2013 č. k. 8Cob 79/2012-130, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .
Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresným súd Trenčín rozsudkom z 13. 02. 2012 č. k. 38 Cb 173/2010-107 určil, že rozhodnutie riadneho valného zhromaždenia žalovaného konaného dňa 23. 04. 2010 označené ako uznesenie č. 5, ktorým bol schválený návrh na rozdelenie zisku za rok 2009 a rozhodnutie riadneho valného zhromaždenia žalovaného konaného dňa 03. 06. 2011 označené ako uznesenie č. 5, ktorým bol schválený návrh na rozdelenie zisku za rok 2010 sú neplatné. Zároveň žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania vo výške 1 508,85 eur.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobami podanými na súd 21. 07. 2010 a 02. 09. 2011, sa žalobca domáhal určenia neplatnosti uznesení riadneho valného zhromaždenia žalovaného, ktorými bol schválený návrh na rozdelenie zisku za rok 2009 a 2010. Konania pôvodne vedené pod sp. 38Cb 173/2010 a sp. zn. 39Cb 229/2011 boli spojené na spoločné konanie uznesením z 26. 09. 2011 č. k. 38Cb 173/2010-87. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalovaný je akciovou spoločnosťou so zapísaným základným imaním vo výške 1 319 169,74 eur s rozsahom splatenia 1 319 169,74 eur, ktorá vydala 39 746 ks zaknihovaných akcií na doručiteľa s menovitou hodnotou jednej akcie 33,19 eur. Ďalej mal za preukázané, že 23. 04. 2010 sa konalo riadne valné zhromaždenie (ďalej RVZ) žalovaného, ktorého priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou č. N 43/2010, Nz 15723/2010, NCRI 16001/2010 z 05. 05. 2010 spísanou JUDr. Želmírou Pagáčovou,

notárkou v Dubnici nad Váhom. V programe tohto RVZ bolo okrem iného schválenie riadnej individuálnej účtovnej závierky za rok 2009 a návrhu na rozdelenie zisku (bod 6. programu). Na zasadnutí RVZ boli prítomní akcionári majúci 32 639 hlasov z celkového počtu 39 746 hlasov, t. j. 82,1189% základného imania spoločnosti, RVZ bolo uznášaniaschopné. Zasadnutia RVZ sa zúčastnil žalobca ako akcionár vlastniaci jednu zaknihovanú akciu na doručiteľa. Z obsahu tejto zápisnice, týkajúcej sa bodu 6. programu vyplynulo, že žalobca ako akcionár v rámci prejednávania tohto bodu programu zasadnutia RVZ predložil pred schvaľovaním a prijatím uznesenia návrh na rozdelenie hospodárskeho výsledku žalovaného za rok 2009, ktorý sa stal prílohou č. 8 notárskej zápisnice. Z celkového počtu 32 639 prítomných hlasov za prednesený návrh hlasovalo 32 086 hlasov, t. j. 98,3053%, proti hlasovalo 553 hlasov, t. j. 1,6492%, hlasovania sa nikto nezdržal. Návrh predstavenstva o rozdelení zisku za rok 2009 bol schválený a o návrhu žalobcu na rozdelenie zisku sa nehlasovalo. Po vyhlásení výsledkov hlasovania žalobca ako akcionár podal protest, ktorý tvoril prílohu notárskej zápisnice. RVZ konané dňa 23. 04. 2010 teda schválilo návrh na rozdelenie zisku za rok 2009, ktorý ako vyplýva z obsahu žaloby a následne aj z obsahu notárskej zápisnice č. N 97/2011, Nz 23801/2011, NCRls 24406/2011 z 28. 06. 2011 (ktorá osvedčovala priebeh RVZ konaného 03. 06. 2011), obsahoval rozdelenie dosiahnutého zisku za rok 2009 takto: prídela do sociálneho fondu vo výške 13 800,-- eur, tantiémy vo výške 300 000,-- eur a prostriedky na krytie investičných potrieb vo výške 609 523,73 eur. Tento návrh neobsahoval rozdelenie čistého zisku na dividendy.

Ďalej súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania zistil, že 03. 06. 2011 sa konalo riadne valné zhromaždenie žalovaného, ktorého priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou č. N 97/2011, Nz 23801/2011, NCRls 24406/2011 z 28. 06. 2011 spísanou JUDr. Želmírou Pagáčovou, notárkou v Dubnici nad Váhom. V programe tohto RVZ bolo okrem iného schválenie riadnej individuálnej účtovnej závierky za rok 2010 a návrhu na rozdelenie zisku (bod 6. programu). Na zasadnutí RVZ boli prítomní akcionári majúci 36 512 hlasov z celkového počtu 39 746 hlasov, t. j. 91,86% základného imania spoločnosti, RVZ bolo uznášaniaschopné. Zasadnutia RVZ sa žalobca ako akcionár vlastniaci jednu zaknihovanú akciu na doručiteľa zúčastnil osobne. Z obsahu tejto zápisnice, týkajúcej sa bodu 6. programu vyplynulo, že žalobca ako akcionár v rámci prejednávania tohto bodu programu zasadnutia RVZ predložil pred schvaľovaním a prijatím uznesenia návrh na rozdelenie hospodárskeho výsledku žalovaného za rok 2010, v rámci diskusie o tomto bode programu žalobca žiadal uviesť presný rozpis tantiém za rok 2009 podľa jednotlivých členov orgánov. Žalobca na zasadnutí RVZ dostal na túto otázku odpoveď o výške a adresátoch tantiém za rok 2009. Z celkového počtu 36 512 prítomných hlasov za prednesený návrh hlasovalo 32 158 hlasov, t. j. 88,0752%, proti hlasovalo 4 354 hlasov, t. j. 11,9248%, hlasovania sa nikto nezdržal. Návrh predstavenstva o rozdelení zisku za rok 2010 bol schválený a o ďalších návrhoch nebolo potrebné hlasovať. Po vyhlásení výsledkov hlasovania žalobca ako akcionár podal proti uzneseniu č. 5 písomný protest, ktorý tvorí prílohu notárskej zápisnice. RVZ konané dňa 03. 06. 2011 teda schválilo návrh na rozdelenie zisku za rok 2010, ktorý vychádzal z účtovnej závierky a výroku nezávislého audítora a predstavenstvo akciovej spoločnosti žalovaného odporučilo dozornej rade a valnému zhromaždeniu dosiahnutý čistý zisk vo výške 1 317 306,42 eur rozdeliť takto: prídela do sociálneho fondu vo výške 19 800,-- eur, tantiémy vo výške 300 000,-- eur a prostriedky na krytie investičných potrieb vo výške 997 506,42 eur. Tento návrh neobsahoval rozdelenie čistého zisku na dividendy.

Pri právnom posúdení veci súd prvého stupňa vychádzal z ustanovení § 131, § 183, § 155 ods. 1, § 66a ods. 1, § 176b ods. 1, § 178 ods. 1, 3, § 188 ods. 2 písm. f/, § 192 ods. 1 a § 198 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase konania RVZ. Konštatoval, že žalobca ako akcionár žalovaného bol aktívne legitimovanou osobou na podanie žalôb a podal ich v zákonnej lehote. Ďalej konštatoval, že valné zhromaždenie žalovaného bolo v danom prípade povinné rešpektovať aj článok XVII. stanov žalovaného o spôsobe rozdelenia, avšak v konaní bolo nepochybne preukázané, že o rozdelení zisku za r. 2009 a r. 2010, ktorého návrh na rozdelenie predložilo valným zhromaždeniam konaným v dňoch 23. 04. 2010 a 03. 06. 2011 predstavenstvo žalovaného, rozhodli valné zhromaždenia bez toho, aby rozhodli o výške časti čistého zisku, ktorý má byť rozdelený aj akcionárom. Valné zhromaždenia rozhodli iba o celkovej výške čistého zisku určeného na tantiémy, za roky 2009 a 2010 pevnou sumou, po 300 000,-- eur. Pri rozhodovaní o výške tantiém valné zhromaždenia nedodrжали postup podľa platných stanov žalovaného, pretože výšku tantiém pre členov orgánov spoločnosti nevyjadrili percentuálnym podielom na čistom

zisku. Vychádzajúc zo slovného znenia stanov podľa článku XVII. a zo skutočnosti, že stanovy explicitne neurčujú, ktorý orgán spoločnosti, okrem valného zhromaždenia, má oprávnenie rozhodovať alebo určovať konkrétnu výšku tantiém pre konkrétného člena orgánu žalovaného, mali valné zhromaždenia rozhodnúť o výške tantiém pre konkrétného člena orgánov spoločnosti a výšku tantiém pre konkrétného člena orgánov spoločnosti mali vyjadriť percentuálnym podielom na čistom zisku. Podľa platných stanov žalovaného rozhodovanie o výške tantiém pre členov orgánov spoločnosti patrí do výlučnej pôsobnosti valného zhromaždenia. Vychádzajúc z týchto zistení súd prvého stupňa vyvodil záver, že na valných zhromaždeniach konaných 23. 04. 2010 a 03. 06. 2011, ktoré schválili návrhy predstavenstva na rozdelenie zisku výlučne len členom orgánov žalovaného, došlo k porušeniu práva žalobcu ako akcionára podľa § 178 ods.1 Obchodného zákonníka, a to obmedzením jeho práva na podiel na zisku spoločnosti, v ktorej je akcionárom. Pri posudzovaní platnosti alebo neplatnosti týchto uznesení zohľadnil aj skutočnosť, že niektorí akcionári žalovaného s väčšinovým počtom oprávnených hlasov sú členovia predstavenstva a členovia dozornej rady žalovaného (J. J. X., W. J. J. A., J. R. F., E., J. Q. A.). Za rok 2009 bola schválená aj tantiéma F. Q. A., D., a to i napriek tomu, že nebol členom predstavenstva a ani dozornej rady. Ďalej poukázal na to, že stanovy žalovaného neupravujú možnosť zamestnancov podieľať sa na rozdelení zisku spoločnosti, pričom z predložených listinných dôkazov nezistil, ktorý orgán spoločnosti, či dozorná rada alebo predstavenstvo rozhodlo, aká výška tantiémy bude vyplatená konkrétnym členom orgánov za r. 2009 a 2010, pretože valné zhromaždenie o výške tantiém pre konkrétnych členov orgánov nerozhodovalo. Schválenie uznesení č. 5 akcionármi, ktorí sú zároveň aj členmi orgánov žalovaného s väčšinovým počtom hlasov, bolo podľa názoru súdu prvého stupňa v danom prípade aj porušením ustanovenia § 176b Obchodného zákonníka, lebo títo akcionári vykonávali svoje práva na ujmu práv ostatných akcionárov. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť uznesení č. 5 schválených na valných zhromaždeniach konaných v dňoch 23. 04. 2010 a 03. 06. 2011 pre ich rozpor s ustanoveniami § 178 ods.1 a § 176b ods. 1 Obchodného zákonníka.

O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len O. s. p.) a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania potrebných na účelne uplatňovanie práva proti neúspešnému žalovanému.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 23. 10. 2013 č. k. 8Cob 79/2012-130 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia sa odvolací súd zaoberal námietkami odvolateľa a konštatoval, že obsah listinných dôkazov bol oboznámený na pojednávaní konanom 13. 02. 2012, čo vyplýva zo zápisnice v spise na č. l. 100 a 101. Uviedol, že mu nie je zrejmé, neoboznámenie obsahu ktorej konkrétnej listiny malo mať za následok odňatie možnosti žalovanému konať pred súdom, keďže žalovaný neuviedol, obsah ktorej z listín nebol riadne oboznámený a on sa k nemu nemal možnosť vyjadriť. Navyše zo zápisnice o pojednávaní z 13. 02. 2012 nebolo možné vyvodiť, že súd prvého stupňa oboznámil všeobecne len obsah spisu, pretože zápisnica obsahuje presne uvedené jednotlivé listiny s ich označením a s odkazom na príslušné číslo listu v spise, kde sa nachádzajú, s uvedením, že sa oboznamuje ich obsah. Žalovaný navyše svoje tvrdenie, že ich obsah nebol oboznámený, nijako nepreukázal.

Odvolací súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalovaného o odňatí jeho práva na zhrnutie záverečných návrhov a vyjadrenia k dokazovaniu skôr, než bolo vyhlásené dokazovanie za skončené, pretože zo zápisnice z 13. 02. 2012 (č. l. 100) vyplýva záverečný návrh žalovaného na zamietnutie žaloby, prednesený jeho právnu zástupkyňou spolu s návrhom na priznanie náhrady trov konania, a to pred vyhlásením uznesenia o tom, ktoré dôkazy súd na návrh žalovaného nevykoná a pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania.

Pokiaľ ide o právny názor vyslovený v napadnutom rozsudku o neplatnosti uznesení č. 5 prijatých na valných zhromaždeniach žalovaného konaných 23. 04. 2010 a 03. 06. 2011 pre ich rozpor s ustanoveniami § 178 ods. 1 a § 176 ods. 1 Obch. zák., odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. skonštatoval správnosť jeho dôvodov.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že záver o povinnosti rozdeliť časť zisku aj medzi akcionárov (a predovšetkým medzi nich) za predpokladu, že valné zhromaždenie akciovej spoločnosti schváli návrh na rozdelenie zisku, nepochybne vyplýva z ustanovenia § 178 ods. 1 Obchodného zákonníka a zodpovedá pozícii akcionára, ktorý sa prostredníctvom investícií do akcií podieľa na podnikaní spoločnosti a ktorého základným právom, resp. jedným z takých práv, je podiel na jej zisku. Ak teda valné zhromaždenia žalovaného konané v dňoch 23. 04. 2010 a 03. 06. 2011 schválili návrhy predstavenstva na rozdelenie zisku výlučne len členom orgánov žalovaného (a dokonca aj osobe, ktorá nebola ani členom predstavenstva, ani členom dozornej rady), právo žalobcu ako akcionára, vyplývajúce mu z ustanovenia § 178 ods. 1 Obchodného zákonníka tým bolo porušené.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p., keď ich náhradu úspešnému žalobcovi nepriznal, keďže si ich neuplatnil (§ 150 ods. 1 O. s. p.).

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 05. 12. 2013.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný a navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho ako aj prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podanie dovolania žalovaný odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konkrétne k vade uvedenej v písm. f/ (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Namietal, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku nesprávne vysporiadal s námietkou žalovaného, ktorá sa prejavila nesprávnym rozhodnutím vo veci. Namietal, že súd prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 118 ods. 4 O. s. p. nevyzval žalovaného, aby sa pred ukončením dokazovania vyjadril k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Súd prvého stupňa ho síce vyzval na vyjadrenie či trvá na zamietnutí žaloby, ale žalovaný nemal možnosť zhrnúť svoje vyjadrenie k dokazovaniu. Ďalej namietal aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Uviedol, že súd mal v konaní skúmať splnenie podmienok uvedených v ustanovení § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, ale súdy bez toho, aby svoj postup odôvodnili nevzali do úvahy autonómnu úpravu spôsobu rozhodovania o rozdelení zisku v stanovách spoločnosti. Neodôvodnením svojho postupu odňali žalovanému možnosť konať pred súdom.

Žalobca sa k podanému dovolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 10a ods. 1 O. s. p. po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín ako súdu prvého stupňa,

pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalovaného v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihladením na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukládajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihladiť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania z dôvodov uvedených v týchto ustanoveniach preto nie je daná.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pojem odňatie možnosti konať pred súdom zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá okrem iného aj žalovaným namietaná nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia z dôvodu absencie jeho riadneho odôvodnenia, ktorú však dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nezistil.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré dôkazy vykonal, aké skutočnosti z vykonaných dôkazov zistil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, citoval právne predpisy ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec. Prijatý záver o neplatnosti uznesení RVZ žalovaného vysvetlil logicky, zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, sám na zdôraznenie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa uviedol ďalšie argumenty a tiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami žalovaného, uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dalo tak odpoveď na relevantné otázky, súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo bolo žalobe vyhovieť. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného žalovaného neuspokojuje, neznamena, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek žalovaného.

Dovolateľ namietal odňatie možnosti konať pred súdom aj v dôsledku porušenia ustanovenia § 118 ods. 4 O. s. p.

Podľa § 118 ods. 4 O. s. p., ak sa pojednávanie neodročuje, pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Na záver súd uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

V „záverečnej reči“ môžu účastníci (rovnako ich zástupcovia) zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť svoj návrh na vykonané dokazovanie z hľadiska jeho úplnosti, zákonnosti a hodnotenia jednotlivých dôkazov. Vyjadriť sa môžu nielen k skutkovej stránke veci (z akých skutkových záverov by mal súd vychádzať), ale tiež k právnej stránke veci (môžu uviesť, ako by mal súd vec posúdiť po právnej stránke). „Záverečnú reč“ nemusí predniesť osobne účastník konania, môže ju za neho predniesť jeho zástupca. Podstatný obsah „záverečnej reči“ treba uviesť do zápisnice o pojednávaní. Spravidla je na „záverečnú reč“ vyzvaný žalobca pred žalovaným, je však na úvahe predsedu senátu, kedy účastníkov vyzve, aby predniesli „záverečné reči“, a v akom poradí im udelí slovo.

„Záverečnou rečou“ nie je však len ten procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorý je takto označený aj formálne. Za „záverečnú reč“ možno aj bez tohto formálneho označenia považovať aj iný, na záver pojednávania urobený procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorým zhrňuje svoje návrhy, vyjadruje sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa dal možnosť účastníkom konania, resp. ich právnym zástupcom vyjadriť sa k prejednávanej veci. Zo zápisnice z pojednávania konaného 13. 02. 2012 (č. l. 99-101 spisu) vyplýva, že súd prvého stupňa umožnil obom účastníkom predniesť a bližšie zdôvodniť ich záverečné návrhy (č. l. 100 spisu). I keď zo zápisnice nevyplyva, že by účastníci urobili procesný úkon výslovne označený ako „záverečná reč“, je z nej však zrejmé, že súd prvého stupňa vytvoril žalovanému možnosť zhrnúť skutkové a právne závery, na základe ktorých žiadal žalobu zamietnuť, pričom si uplatnil aj náhradu trov konania.

Odvolací súd správne považoval námietku žalovaného o odňatí procesného práva zhrnúť svoje návrhy v zmysle § 118 ods. 4 O. s. p. za nedôvodnú a k tomu istému záveru po preskúmaní obsahu spisu a rozhodnutia dospel aj dovolací súd.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, dovolací súd konštatuje, že žalovanému nebola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Dovolateľ namietal v dovolaní aj nesprávne právne posúdenie veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., ktorý dovolací dôvod je dovolací súd oprávnený posudzovať len v prípade, že dovolanie je prípustné podľa § 238 O. s. p. V danej veci dovolanie v zmysle uvedeného ustanovenia nie je prípustné.

Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O. s. p. a neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.